

ונעיתי בבכייה גדולה. אבי חקני נתחלחלו ושאר כל העם עמדו עלי לפייסני. ואני דמעותי מתגלגלות והולכות מתוך הבכייה. אלו לאלו שואלים, מי גרם לתינוק שיבכה? ואלו לאלו משיבים, מי יודע.

עתה אספר מי גרם לי שאבכה. אותה שעה שנפסקה התפילה נפסקה פתאום אותה חטיבה נאה. מקצת מן האנשים הורידו טליתותיהם מעל ראשיהם ומקצתם התחילו מסיחים זה עם זה. אותם שאהבתי נדבקה בהם החליפו פניהם פתאום והשחיתו את דמותם הנאה ואת דמות הבית ודמות היום. ועל זה היה דהי לבי ועל זה נעיתי בבכייה.

כמה שנים יצאו ועדיין אותה השתוממות מופקרת בלבי. וכשם שהיא מופקרת בלבי כך שמור בלבי אותו הצער. וכל שנה ושנה ביום הכיפורים כשאני רואה אנשים מישראל, כולם צנים לובן מצעפים, לאורך בשרפים עפים, מחליפים פנים של חילוי בפנים של חולין נפשי מתקמטת כבאותו היום.

פעמים הרבה שאלתי את עצמי, כלום על ידי התפילות והפיוטים בלבד ישראל קשורים באבידם שבשמים. והיאך אפשר לגוי קדוש בימים הקדושים לבטל מקדושת הימים ברברים בטלים ובשיחות הדיוטות. ימים שאינם חחרים ושעות שאינן חחרות היאך מורידים את עדיים מעליהם. יש אנשי דעת שאינם מסיחים דעתם אפילו שעה אחת מסגולת הימים, אבל מה יעשה האדם הפשוט שאין בו כח לעמוד תמיד באותה המעלה שעומד עליה בשעה שהוא מתייחד עם קונו. והלוא חדות ה' מעחטו, וצריך אדם לחשוב תמיד היאך למצוא דרך אליו יתברך, כל שכן בעשרת הימים שהקדוש ברוך הוא ממציא עצמו לדורשיו, ולא יתן האדם לשעות הגדולות שניתנו לקורת רוח לישראל שיצאו בלא כלום.